

Neděle 22.5.2016 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Ga 5,16-26: „Ovoce Ducha svatého“ (+ J 15,1-11)

Jako je tělo bez dechu mrtvé, tak je mrtvá církev bez Ducha svatého. Druhá kapitola Skutků nám to znázorňuje na příběhu seslání Ducha svatého. Bez Božího Ducha by všechno zůstalo při starém. Seslání Ducha svatého na apoštoly a velké shromáždění lidí v Jeruzalémě završilo dílo Pána Ježíše Krista a uvedlo do pohybu nové „duchovní hnutí“. Zrodila se Kristova církev. Ježíšovi učedníci začínají žít a jednat pod vedením Ducha sv. a v moci téhož Ducha vydávají svědectví o Boží milosti a záchraně v Ježíši Kristu. Ten rozdíl je vidět v tom, že křesťané/učedníci už nesedí doma za zavřenými dveřmi, ale vycházejí mezi lidi a na veřejnosti vyznávají svou víru v Krista a mluví o Něm jako o Zachránci všech.

1. První projevy Ducha svatého

Během události vylití Ducha sv. na apoštoly a další věřící v Jeruzalémě je slyšet hukot z nebe v podobě větru, objevují se ohnivé jazyky a dar řeči v cizích jazycích. Je to zajímavé a hodně nápadné, co se děje, ale je třeba říct, že tyto výjimečné projevy nejsou tím nejdůležitějším, co Bůh své církvi dává. Přítomnost a požehnání Ducha svatého není v těch vnějších úkazech, nýbrž nakonec v odvaze k vyznávání Krista, v oslavě Boha a v Božím zmocnění ke službě. Právě v tom se projevuje působení Ducha svatého v den Letnic a od té doby vždy znovu v životech lidí, kteří uvěřili v Ježíše Krista jako svého Zachránce a Pána. To chceme vidět, za to Bohu děkovat a pro nové Boží působení v Duchu svatém se otevírat.

Když pozorně čteme apoštolské dopisy, všímáme si toho, co o Duchu svatém a Jeho projevech Kristovi svědkové vyučují. Slyšíme o zaslíbení Ducha, plnosti Ducha, ovoci Ducha i darech Ducha. To vyučování nenajdeme pohromadě na jednom místě, ale setkáváme se s ním na různých místech. Na celou šíři biblického učení o Duchu svatém 1 kázání nestačí.

Pro dnešní neděli jsem zvolil text z listu Galatským. Adresáty tohoto listu byli křesťané z několika galatských měst (*Pisidská Antiochie, Ikonium, Lystra a Derbe*), která Pavel navštívil na své první misijní cestě a ve kterých kázal evangelium. V každém z těchto měst vznikla církev. List Galatským je listem polemickým. Hned v úvodu svého dopisu se Pavel dotýká 2 témat, ke kterým se bude později vracet. Jedná se o jeho apoštolství a jeho poselství. Sbory, které Pavel založil, byly po jeho odchodu znepokojujány falešnými učiteli. Ti zpochybňovali Pavlovu autoritu a útočili na jeho evangelium. - Apoštol Pavel vidí jako potřebné ukázat křesťanům v těchto sborech na podstatu křesťanského života, kterou vidí v ospravedlnění z víry a v životě ve svobodě s Kristem. A pak se dostává k otázkám praktického, každodenního života a vysvětluje napětí mezi tělem a Duchem.

2. Konflikt mezi tělem a Duchem

Když apoštol Pavel píše o svobodě, nezapomene hned dodat, že ji křesťan může snadno ztratit. Někteří křesťané upadají podle něho znovu do otroctví židovského zákona (5,1), jiní zaměňují svobodu za nevázanost (5,13). *Pravou křesťanskou svobodu* vidí Pavel v sebeovládání, láskyplné službě bližnímu a v poddanosti Bohu. A zde stojíme před otázkou, jak se může křesťan k takové svobodě dostat. Pavlova – a Boží – odpověď zní: jediné prostřednictvím Ducha svatého/díky pomoci Ducha svatého.

Myslím, že s tím máme všichni své zkušenosti. Když jsme uvěřili v Pána Ježíše a odevzdali Mu svůj život, zjistili jsme, že to tím nekončí. Přijali jsme odpuštění hříchů, smíření s Bohem a Boží pokoj a v našem životě se „rozjasnilo“. Přišly do něho radost a naděje. Ale na druhé straně se objevily překážky, pochybnosti, pokušení a kdo ví, co všechno ještě. Jak je to možné?! Tyto zkušenosti nás vracejí do reality. Připomínají nám, že křesťanský život je každodenní zápas. V různých situacích se rozhodujeme mezi službou Bohu a hovnění vlastními tužbám, choutkám a přáním. Apoštol Pavel to vnímá jako konflikt mezi tělem a Duchem. Tělo a Duch to jsou rivalové. „Tělem“ označuje Pavel naši přirozenost, to, čím jsme od narození, „Duchem“ pojmenovává *novou* přirozenost, kterou jsme přijali díky znovuzrození. Tyto dvě stránky naší bytosti jsou v příkrém protikladu. Na naše rozhodnutí pro Ježíše Krista to nemá žádný vliv, to se nemění ani neruší. Stali jsme se Božími dětmi a učedníky Ježíše Krista. A právě jako takoví noví lidé se v podmínkách starého světa učíme žít podle evangelia, z moci Božího odpuštění a z moci Ducha svatého. Ježíš Kristus nás vysvobodil z moci zlého, ale bez pokračující a posvěcující práce jeho Ducha nejsme schopni žít svobodně, radostně a nově.

3. Ovoce Ducha svatého – trvalé stopy Božího působení

Právě proto, abychom se jako Boží děti nevraceli zpátky a neupadali do hříchu a nevázanosti, jsme dostali dar Ducha svatého, který nás vede a posiluje. Projevy staré přirozenosti jako pýcha, sobectví nebo chtivost náš duchovní život a růst brzdí. Ale Duch svatý nás táhne do blízkosti Ježíše Krista a formuje nás do Jeho podoby. To je to, co apoštol myslí ovocem Ducha. V tom seznamu 9 vlastností, ***láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotá, věrnost, tichost a sebeovládání***, vidíme portrét Pána Ježíše. *Ovoce Ducha svatého* to je souhrn všech křesťanských kvalit, a když jsou při nás vidět, je to jedinečný důkaz toho, že v nás přebývá a působí Duch svatý. Ovoce Ducha to je „ovoce“ přítomnosti Ducha svatého v nás. Není to výsledek našeho úsilí, je to projev Božího působení. Jako Boží děti toužíme oslavit Pána a udělat mu radost, jako lidé z masa a kostí zase jindy tíhneme k tomu, co dělá dobře našemu „já“, naší pýše.

Když jsme ponecháni sami sobě, objevují se v našem životě takové hříchy jako nečistota, bezuzdnost. Když dovolíme, aby v nás působil Duch svatý, objevuje se při nás věrnost, laskavost, sebeovládání. Když žijeme bez Krista a bez pomoci Ducha sv., jsme ve vzdoru vůči Bohu, upadáme do modlářství a propadáme falešným naukám a pomýlení. Duch svatý nás zase vede úplně jiným směrem: k lásce, k radosti, k pokoji. Také v oblasti našich vztahů je poznat, čeho se v životě držíme. Když se řídíme podle staré přirozenosti, jsou naše vztahy pokřivené. Hádáme se a žijeme v napětí. Když žijeme ve smíření s Bohem, projevuje se to také souladem s lidmi, vidíme to jako nadpřirozené dílo Boží milosti a Ducha svatého.

Možná někomu z nás připadá, že křesťanský život s těmi výkyvy nemůže nikomu přinést radost a uspokojení. Jenže ten náš zápas se starou přirozeností má smysl. Není to přešlapování na místě. Je to proces postupné proměny charakteru, proces duchovního růstu a dozrávání. Trvá to dlouho, ale přináší to ovoce. Když se jako křesťané držíme vírou Krista a necháváme naplňovat Duchem svatým, pak se při nás objevují čím dál víc rysy křesťanského charakteru. Stáváme se podobnější Pánu v lásce, pokoře, oddanosti... A to za to stojí! Biblická zpráva o seslání Ducha svatého v Jeruzalémě nás naplňuje radostí i nadějí. Vidíme v ní pomoc pro sebe a své unavené křesťanství, probouzí v nás touhu po něčem novém, po plnosti, po hloubce a síle nového života. Je to důležitá součást dobré zprávy evangelia, která říká, že nový život, který jsme díky víře od Krista dostali, nežijeme a nemusíme žít z vlastních sil, nýbrž ze síly a moci Ducha svatého. Díky Bohu za dar Ducha svatého!

Bronislav Kaleta

